

ze dne 17. září 1919, jímž byl uznán vinným zločinem zpronevěry dle § 183 tr. z. — mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Zmateční stížnost pokládá, provádějíc důvod zmatečnosti čís. 9 a) § 281 tr. ř., zpronevěru za vyloučenu, poněvadž částka zpronevěřená byla svěřena obžalovanému za účelem obchodu nedovoleného, takže šlo o peníze, jichž vrácení nemohl poškozený dle § 1174 obč. zák. zpět požadovati žalobou civilní. Zákon trestní chrání dle výslovného předpisu § 4 tr. zák. i zločince, tím méně možno ochranu jeho odpírati osobě, již právo civilní vyjimečně snad odpírá civilní žalobu. Jelikož § 183 tr. z. tresce bezvyjimečně toho, kdo předmět, mu svěřený, zadržuje, neb si přivlastní, aniž by rozlišoval dle účelu, za jakým svěřením se stalo, nelze též v tomto případě z důvodu, stěžovatelem uvedeného, uznati skutkovou podstatu zpronevěření za vyloučenu. Nesprávná jest též další námitka stěžovatelova, že nelze mluvit o zpronevěření, dokud předchází bezvýslednou exekucí do jeho jmění není prokázáno, že není s to, by civilně věřitele uspokojil. Ani této podmínky zpronevěření § 183 tr. z. nezná i stačí, je-li jakýmkoli způsobem prokázáno, že pachatel peněz, jemu svěřený, za sebou zadržel nebo si přivlastnil. Náhled stěžovatelův vedl by k neudržitelnému důsledku, že by se osoba majetná vůbec nemohla zpronevěry dopustiti, což nevystihovalo by smysl trestního ustanovení o zpronevěře. Sdíleti nelze konečně ani náhled zmateční stížnosti, že bylo skutek stěžovatelův podřaditi trestnímu ustanovení o podvodu a nikoliv o zpronevěře. Dle zjištění rozsudku přivedeno bylo poškození manželů J-ových protiprávním zadržením a přivlastněním si svěřené peněžité částky obžalovaným. Paděláním potvrzenky o vrácení svěřené částky mělo býti zpronevěření jen zakryto, poškozeným domáhání se náhrady způsobené škody jen stíženo, ne-li znemožněno. Činností touto měl býti jen protiprávní stav, zadržením svěřených peněz přiveděný, zabezpečen a upevněn, pro docílení zločinného výsledku nebylo jí nezbytně zapotřebí. Proto právem shledána byla ve zpronevěření hlavní trestná činnost stěžovatelova a tato jest pro subsumpci celého postupu jeho pod trestní zákon směrodatnou.

Čís. 299.

Ustanovení trestního zákona o beztrestnosti pro účinnou lítost nelze vztahovati na jiné činy, než na krádež a zpronevěru.

(Rozh. ze dne 18. listopadu 1920, Kr I. 506/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemsk. trestního soudu v Praze ze dne 29. dubna 1920, jímž byl uznán vinným přečinem dle §§ 20 čís. 2 lit. a) cís. nařízení ze dne 24. března 1917, čís. 131 ř. z. — mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Zmateční stížnost uplatňuje jediný důvod zmatečnosti dle § 281 č. 9 a) tr. ř. Odvolávajíc se na skutečnost, nalézacím soudem zjištěnou, že ob-

žalovaný Janu P-ovi, jemuž byl prodal 2 q pšenice za 1100 K, později částku 900 K jako přeplatek vrátil, vychází zmateční stížnost z názoru, že tento krok obžalovaného je důvodem beztrestnosti, poněvadž prý tím obžalovaný svůj trestný skutek zvrátil, původní úmysl zavrhl a újmu činem vzešlou napravil, čímž prý skutek jeho pozbyl povahy činu trestného. Při tom dovolává se stížnost zejména analogie ustanovení trestního zákona o beztrestnosti následkem účinné lítosti dle §§ 187 a 188 tr. z. Zmateční stížnost, jež ve skutečnosti uplatňuje důvod § 281 č. 9 b) tr. ř., je neodůvodněna. Čin spáchán, dokonán byl obžalovaným již tím, že za pšenicí cenu zřejmě přemrštěnou nejen požádal, nýbrž si i vyplatiti dal, a nemění ničeho na jeho trestnosti ta okolnost, že později přeplatek vrátil a tím snad škodu, kupci pšenice způsobenou, dodatečně nahradil. Ustanovení trestního zákona o beztrestnosti následkem účinné lítosti jsou rázu výjimečného, vztahující se výhradně na krádež a na zpronevěru, a není přípustno užívatí jich ohledně jiných trestných činů, než na které omezuje zákon možnost jich použití, tedy také ne ohledně předražování. Vrácení přeplatků a tím přivoděná náhrada škody může při předražování míti význam především s hlediska všeobecně platného ustanovení o okolnostech polehčujících (§ 264 k) tr. z.), a nalézací soud také skutečně v tom, že obžalovaný, vrátiv Janu J-ovi obnos 900 K, škodu nahradil, spatřuje okolnost polehčující. Jako jedna z podmínek beztrestnosti mohlo by vrácení přeplatku vzhledem k tomu, že čin spáchán byl před 28. říjnem 1918, míti sice význam s hlediska § 13 zák. ze dne 28. května 1919, čís. 299 sb. z. a n., možnost nabýti beztrestnosti tímto způsobem, je však v tomto případě vyloučena tím, že obžalovanému uložen byl nalézacím soudem na svobodě trest delší sedmi dní a pokuta vyšší 1000 K. Ostatně dlužno v tomto případě, poněvadž jde o přečin dle § 30 odst. 5 nař. vlády republiky Československé ze dne 21. června 1919, č. 347 sb. z. a nař. pokračovati v řízení až do pravoplatného rozsudku.

Čís. 300.

Ke skutkové podstatě zločinu dle § 214 tr. zák. se nevyžaduje, by zločinec byl již pátrající vrchností pro určitý zločin stíhán nebo trestán.

Konkurence podílnictví na krádeži a zločinu dle § 214 tr. zák.

(Rozh. ze dne 20. listopadu 1920, Kr I 285/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Plzni ze dne 17. března 1920, pokud jím byla obžalovaná Kateřina V-ová podle § 259 č. 3 tr. ř. sprostěna obžaloby pro zločin nadřezování zločinu dle § 214 tr. z., rozsudek v odpor vzatý zrušil a vrátil věc soudu prvního státního soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Nalézací soud zjistil, že obžalovaný Antonín V. v noci na 17. prosince 1919 ve společnosti s Jaroslavem Š. odcizil Anně S-ové z neuzamčeného